DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 21 december 2011 *

I mål C-507/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av förundersökningsdomaren vid Tribunale di Firenze (Italien) genom beslut av den 8 oktober 2010, som inkom till domstolen den 25 oktober 2010, i brottmålet mot

X

ytterligare deltagare i rättegången:

Y,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues (referent) samt domarna U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh och A. Arabadjiev,

* Rättegångsspråk: italienska.

generaladvokat: P. Cruz Villalón,
justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— X, genom F. Bagattini, avvocato,

— Y, genom G. Vitiello och G. Paloscia, avvocati,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av F. Arena, avvocato dello Stato,

— Tysklands regering, genom T. Henze, i egenskap av ombud,

— Irland, genom D. O'Hagan, i egenskap av ombud,

— Nederländernas regering, genom C. Wissels och M. de Ree, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom D. Recchia och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 20 oktober 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 2, 3 och 8 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden (EGT L 82, s. 1) (nedan kallat rambeslutet).

2 Begäran har framställts i ett brottmål mot X, som är misstänkt för att ha gjort sig skyldig till handlingar av sexuell karaktär mot sin underåriga dotter Y.

Tillämpliga bestämmelser

Rambeslutet

3 Enligt artikel 1 a i rambeslutet används beteckningen ”brottsoffer” i rambeslutet med följande betydelse: ”varje fysisk person som har lidit skada, inklusive fysisk och mental skada, känslomässigt lidande, materiell förlust, som direkt förorsakats av handlingar eller underlåtelser som strider mot den straffrättsliga lagstiftningen i en medlemsstat”.

4 Artikel 2, som har rubriken ”Respekt och erkännande”, har följande lydelse:

”1. Varje medlemsstat skall se till att brottsoffret får en verklig och lämplig roll i det straffrättsliga systemet. Den skall fortsätta att arbeta för att garantera att brottsoffren får en behandling som respekterar deras mänskliga värdighet under förfarandet och erkänna brottsoffrens rättigheter och legitima intressen inom ramen för straffrättsliga förfaranden.

2. Varje medlemsstat skall se till att särskilt utsatta brottsoffer får den särskilda behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation.”

5 Artikel 3, som har rubriken ”Förhör och framläggande av bevis”, har följande lydelse:

”Varje medlemsstat skall säkerställa brottsoffrens möjlighet att höras under det rättsliga förfarandet och att lägga fram bevis.

Varje medlemsstat skall vidta lämpliga åtgärder för att se till att myndigheterna inte utsätter brottsoffer för fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet.”

6 Artikel 8, som har rubriken ”Rätt till skydd”, har följande lydelse:

”1. Varje medlemsstat skall säkerställa adekvat skydd för brottsoffren och, vid behov, för deras familjer eller personer som är likställda med familjemedlemmar, när det gäller deras säkerhet och skyddet för privatlivet, så snart som de behöriga myndigheterna anser att det föreligger allvarlig risk för hämndaktioner eller om det finns starka indikationer på att deras privatliv kommer att utsättas för allvarliga och avsiktliga störningar.

2. I detta avseende och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 skall varje medlemsstat säkerställa möjligheten att vidta lämpliga åtgärder, om så är nödvändigt, såsom en del av domstolsförfarandet, i syfte att skydda privatliv och identitet för brottsoffren, deras familjer eller personer som är likställda med familjemedlemmar.

3. Varje medlemsstat skall dessutom se till att brottsoffren och förövarna inte behöver komma i kontakt med varandra i domstolslokalerna, såvida inte de straffrättsliga förfarandena kräver sådan kontakt. Där så är lämpligt, och för detta ändamål, skall varje medlemsstat efterhand föreskriva att domstolslokalerna skall vara försedda med särskilda väntrum för brottsoffren.

4. Varje medlemsstat skall, när det är nödvändigt att skydda brottsoffer, särskilt de mest utsatta, mot följderna av att vittna offentligt, se till att de genom domstolsbeslut kan få vittna under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i lagstiftningen."

Den nationella lagstiftningen

7 Artikel 392.1 bis i den italienska straffprocesslagen (nedan kallad CPP) återfinns i avdelning V, med rubriken "Förundersökning och sammanträde för förberedelse". I denna bestämmelse föreskrivs följande:

"I förfaranden rörande brott enligt artiklarna … 609 quater … i strafflagen, får åklagaren, bland annat på begäran av brottsoffret eller den misstänkte, begära att bevisupptagning utom huvudförhandling ska hållas i form av vittnesförhör med en underårig person eller med ett myndigt brottsoffer, även i andra fall än dem som avses i punkt 1."

8 I artikel 394 CPP föreskrivs:

"1. Brottsoffret får vända sig till åklagaren och begära att bevisupptagning ska hållas utom huvudförhandling.

2. Om åklagaren avslår brottsoffrets begäran ska det ske genom ett motiverat beslut som delges brottsoffret."

9 I artikel 398.5 bis CPP föreskrivs följande:

”Om det vid undersökningar avseende brott enligt artiklarna … 609 quater … i strafflagen finns underåriga bland dem som ska höras, kan domaren genom sådant beslut som nämns i punkt 2 förordna om plats, tidpunkt och särskilda former för bevisupptagningen, när det av säkerhetsskäl är lämpligt eller nödvändigt. Förhöret kan i dessa fall hållas på annan plats än vid domstolen, eventuellt hos specialiserade stödorgan eller, alternativt, i den berörda personens hem. Utsagorna ska i sin helhet dokumenteras genom fonografiska eller audiovisuella medel. För det fall inspelningsapparatur eller teknisk personal inte finns tillgänglig, ska domstolen förordna om sakkunnig eller teknisk rådgivning. Förhöret ska dessutom sammanfattas i protokoll. Utskrift av upptagningarna ska endast göras om parterna begär det.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Det framgår av beslutet att begära förhandsavgörande att Z har polisanmält X för att under år 2007 vid upprepade tillfällen ha gjort sig skyldig till handlingar av sexuell karaktär, som är straffbara enligt artikel 609 quater i strafflagen (nedan kallad CP) jämförd med artikel 81 och följande artiklar i CP, mot deras då femåriga dotter Y.

11 Denna polisanmälan ledde till att en förundersökning inleddes. Under förundersökningen hördes Y vid flera tillfällen av olika experter inom psykologi och pediatrik. Efter detta begärde åklagaren den 8 maj 2008 att målet skulle avskrivas.

12 Eftersom Y motsatte sig denna begäran kallade förundersökningsdomaren, i enlighet med tillämpliga processuella bestämmelser, till en förhandling inom stängda dörrar, för att ge parterna möjlighet att yttra sig över denna begäran och eventuellt begära ytterligare undersökningar eller domstolsprövning. Vid denna förhandling framställde Y, med hänvisning till artikel 394 CPP, en begäran till åklagaren om att hon skulle höras som vittne inom ramen för bevisupptagning utom huvudförhandling.

13 Efter att ha mottagit åklagarens medgivande av begäran om bevisupptagning utom huvudförhandling, beslutade den nationella domstolen att den underåriga skulle höras under särskilda former i enlighet med artikel 398.5 bis CPP. Därvid bekräftade Y att hennes far hade utsatt henne för handlingar av sexuell karaktär.

14 Den 27 maj 2010 upphävde Corte di Cassazione den nationella domstolens beslut om bevisupptagning utom huvudförhandling.

15 Den 14 juli 2010 begärde åklagaren på nytt att målet skulle avskrivas. Brottsoffret motsatte sig begäran.

16 Den nationella domstolen kallade åter till en förhandling inom stängda dörrar, vid vilken Y begärde att åklagaren skulle förnya sin begäran om att Y skulle höras inom ramen för bevisupptagning utom huvudförhandling. Åklagaren uttalade sig inte om denna begäran och vidhöll sin begäran att målet skulle avskrivas.

17 Förundersökningsdomaren vid Tribunale di Firenze söker klarhet i huruvida det processuella förfarandet – som enligt bestämmelserna i artiklarna 392.1 bis, 394 och 398 CPP är tillämpligt på minderåriga brottsoffer – är förenligt med artiklarna 2, 3, och 8 i rambeslutet, i den del nämnda nationella lagstiftning, för det första, inte ålägger åklagaren att medge en begäran från brottsoffret om bevisupptagning utom

huvudförhandling och, för det andra, inte ger brottsoffret någon möjlighet att till domstol överklaga åklagarens beslut att avslå nämnda begäran. Förundersökningsdomaren beslutade därför att vilandeförklara målet och att begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande angående frågan om vilken räckvidd dessa artiklar i rambeslutet har.

Domstolens behörighet

18 I enlighet med artikel 9 i protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser, som utgör en bilaga till EUF-fördraget, ska rättsverkan för rambeslutet, som antagits på grundval av avdelning VI i EU-fördraget före ikraftträdandet av Lissabonfördraget, bestå så länge rambeslutet inte upphävs, ogiltigförklaras eller ändras med tillämpning av fördragen.

19 Det anges dessutom i artikel 10.1 i samma protokoll att de befogenheter som domstolen har när det gäller sådana unionsakter på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, som har antagits före ikraftträdandet av Lissabonfördraget enligt avdelning VI i EU-fördraget, ska vara oförändrade, också när befogenheterna har godkänts enligt artikel 35.2 EU. Med tillämpning av artikel 10.3 i detta protokoll ska den övergångsåtgärd som anges i punkt 1 upphöra att gälla fem år efter den 1 december 2009, det vill säga dagen för ikraftträdandet av Lissabonfördraget.

20 Det framgår av informationen rörande tidpunkten för Amsterdamfördragets ikraftträdande, offentliggjord i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 1 maj 1999 (EGT L 114, s. 56), att Republiken Italien har avgett en förklaring enligt artikel 35.2 EU, genom vilken Italien har godtagit domstolens behörighet att pröva frågor om giltigheten och tolkningen av de rättsakter som avses i artikel 35 EU enligt villkoren i artikel 35.3 b EU.

21 Det är vidare utrett att rambeslutet, vars rättsliga grund är artikel 31 EU och artikel 34 EU, är en sådan rättsakt som enligt artikel 35.1 EU kan bli föremål för domstolens prövning i ett förfarande för förhandsavgörande. Det har inte heller bestritts att förundersökningsdomaren, när denne agerar inom ramen för ett sådant förfarande som det i det nationella målet, ska anses utgöra en domstol i en medlemsstat i den mening som avses i artikel 35 EU (se, bland annat, dom av den 28 juni 2007 i mål C-467/05, Dell'Orto, REG 2007, s. I-5557, punkt 35).

22 Under dessa förhållanden ska tolkningsfrågorna tas upp till sakprövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

23 Den nationella domstolen har ställt frågorna för att få klarhet i huruvida artiklarna 2, 3, och 8.4 i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för nationella bestämmelser, såsom bestämmelserna i artiklarna 392.1 bis, 398.5 bis och 394 CPP, vilka, för det första, inte ålägger åklagaren att begära att den domstol vid vilken målet är anhängiggjort ska medge att ett särskilt utsatt brottsoffer hörs och att det sker enligt förfarandet för bevisupptagning utom huvudförhandling under förundersökningsskedet i det straffrättsliga förfarandet och, för det andra, inte ger brottsoffret någon möjlighet att till en domstol överklaga åklagarens beslut att avslå brottsoffrets begäran om att höras och om att det ska ske enligt nämnda förfarande.

24 Enligt artikel 3 i rambeslutet ska varje medlemsstat säkerställa brottsoffrens möjlighet att höras under det rättsliga förfarandet och att lägga fram bevis. Varje medlemsstat ska också vidta lämpliga åtgärder för att se till att myndigheterna inte utsätter brottsoffer för fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet.

25 Enligt artiklarna 2 och 8.4 i rambeslutet ska varje medlemsstat arbeta för att garantera att brottsoffren får en behandling som respekterar deras mänskliga värdighet under förfarandet, se till att särskilt utsatta brottsoffer får den särskilda behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation samt – när det är nödvändigt att skydda brottsoffer, särskilt de mest utsatta, mot följderna av att vittna offentligt – se till att de genom domstolsbeslut kan få vittna under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i lagstiftningen.

26 Även om det i rambeslutet inte ges någon definition av begreppet utsatt brottsoffer i den mening som avses i artiklarna 2.2 och 8.4 i rambeslutet, kan det i sådana fall som det i målet vid den nationella domstolen, där ett barn i låg ålder påstår sig ha blivit utsatt för upprepade sexuella handlingar av sin far, emellertid inte bestridas att detta barn kan klassificeras som särskilt utsatt med hänsyn särskilt till barnets ålder och till arten, allvaret och följderna av de brott barnet anser sig ha blivit utsatt för, så att barnet erhåller det särskilda skydd som krävs enligt de ovannämnda bestämmelserna i rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 2005 i mål C-105/03, Pupino, REG 2005, s. I-5285, punkt 53).

27 Inte i någon av de tre bestämmelser i rambeslutet som den nationella domstolen har nämnt föreskrivs några konkreta former för att genomföra de mål som anges i dem. Dessa mål består särskilt i att alla brottsoffer ska tillförsäkras en behandling ”som respekterar deras mänskliga värdighet”, ska ges möjlighet att ”höras” under det rättsliga förfarandet och att ”lägga fram bevis”, inte ska utsättas för ”fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet” samt att ”särskilt utsatta brottsoffer” ska få ”den särskilda behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation” och att dessa brottsoffer, vid behov, ska skyddas ”mot följderna av att vittna offentligt” och därvid ”genom domstolsbeslut” ges möjlighet att ”vittna under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i lagstiftningen” (se, för ett liknande resonemang, dom i det ovannämnda målet Pupino, punkt 54).

28 I avsaknad av närmare preciseringar i själva bestämmelserna i rambeslutet och med hänsyn till artikel 34 EU, som överlåter åt de nationella myndigheterna att bestämma formen och tillvägagångssättet för att uppnå målen enligt rambesluten, konstaterar domstolen att rambeslutet lämnar de nationella myndigheterna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller de konkreta tillvägagångssätten för att uppnå dessa mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 oktober 2008 i mål C-404/07, Katz, REG 2008, s. I-7607, punkt 46, av den 21 oktober 2010 i mål C-205/09, Eredics och Sápi, REU 2010, s. I-10231, punkterna 37 och 38, samt av den 15 september 2011 i de förenade målen C-483/09 och C-1/10, Gueye och Salmerón Sánchez, REU 2011, s. I-8263, punkterna 57, 72 och 74).

29 Enligt den lagstiftning som är aktuell i målet vid den nationella domstolen måste den utsaga som avgetts under förundersökningen i allmänhet upprepas vid huvudförhandlingen för att ges bevisvärde. Det är emellertid i vissa fall tillåtet att denna utsaga avges en enda gång, under förundersökningen, med samma bevisvärde, men under andra former än de som gäller vid huvudförhandlingen (dom i det ovannämnda målet Pupino, punkt 55).

30 Beträffande denna lagstiftning har domstolen uttalat att det, för att uppnå de mål som eftersträvas genom de ovannämnda bestämmelserna i rambeslutet, krävs att en nationell domstol har möjlighet att för särskilt utsatta brottsoffer använda ett särskilt förfarande, som till exempel sådan bevisupptagning utom huvudförhandlingen som föreskrivs i italiensk rätt, och de särskilda former för att avge utsaga som också föreskrivs. Detta gäller om detta förfarande bättre motsvarar brottsoffrens situation och om det är nödvändigt för att förhindra att bevisningen försämras, för att reducera upprepade förhör till ett minimum och för att förebygga skadliga följder, för de nämnda brottsoffren, av att deras utsaga avges under huvudförhandlingen (dom i det ovannämnda målet Pupino, punkt 56).

31 Till skillnad från brottet i det ovannämnda målet Pupino, är det här aktuella brottet ett brott för vilket det i allmänhet är möjligt att genomföra bevisupptagning utom huvudförhandling.

32 Den nationella domstolen har emellertid gjort bedömningen att avsaknaden av skyldighet för åklagaren att bifalla en begäran – om att åklagaren ska begära att den berörda domstolen genomför bevisupptagning utom huvudförhandlingen och förhör enligt de särskilda former för att avge utsaga som också föreskrivs – som framställts av ett särskilt utsatt brottsoffer under förundersökningsskedet strider mot nämnda bestämmelser i rambeslut. Om åklagaren inte bifaller begäran och den misstänkte inte framställer någon sådan begäran, är förundersökningsdomaren förhindrad att genomföra bevisupptagning utom huvudförhandling trots att denna domare kan förelägga åklagaren att ange gärningsbeskrivningen för eventuellt beslut om åtal mot den misstänkte.

33 Såsom har noterats i punkterna 27 och 28 i denna dom, föreskrivs inte i någon av de tre bestämmelser i rambeslutet som den nationella domstolen har nämnt några konkreta sätt att genomföra de mål som anges i dem. Med hänsyn till lydelsen av dessa bestämmelser, och med beaktande av artikel 34 EU, bör de nationella myndigheterna tillerkännas ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller genomförandet.

34 Även om medlemsstaterna, såsom nämnts ovan, måste föreskriva särskilda åtgärder till förmån för särskilt utsatta brottsoffer, följer inte därav nödvändigtvis att dessa brottsoffer i alla händelser har rätt till ett förfarande såsom bevisupptagning utom huvudförhandling under förundersökningsskedet för att de mål som eftersträvas i rambeslutet ska kunna uppnås.

35 I artikel 8.4 i rambeslutet åläggs medlemsstaterna särskilt att – när det är nödvändigt att skydda brottsoffer, särskilt de mest utsatta, ”mot följderna av att vittna offentligt” – se till att de ”genom domstolsbeslut kan få vittna under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i lagstiftningen”.

36 Såsom generaladvokaten påpekade i punkterna 53–58 i sitt förslag till avgörande, överskrider en medlemsstat emellertid inte det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har vid genomförandet av detta mål, då den i nationell rätt – i ett rättsligt system som det i fråga vid den nationella domstolen – föreskriver ett processuellt förfarande där åklagaren bestämmer huruvida en begäran från brottsoffret att genomföra ett förfarande såsom bevisupptagning utom huvudförhandling ska bifallas.

37 Förutom att det i skäl 9 i rambeslutet anges att bestämmelserna i rambeslutet inte medför någon skyldighet för medlemsstaterna att se till att brottsoffren ges en behandling motsvarande den som ges parterna i det rättsliga förfarandet (se, bland annat, dom i de ovannämnda förenade målen Gueye och Salmerón Sánchez, punkt 53), kan omständigheten – att det i det italienska straffrättsliga systemet är åklagarens uppgift att begära att den aktuella domstolen medger att brottsoffret hörs under förundersökningsskedet enligt förfarandet för bevisupptagning utom huvudförhandling, vilket avviker från principen att bevisningen ska framläggas under förhandlingen – anses rymmas inom logiken för ett system där åklagaren utgör en rättslig aktör som ansvarar för att åtal väcks.

38 Av det anförda följer för det första att de här aktuella nationella bestämmelserna är en följd av grundläggande principer i den ifrågavarande medlemsstatens straffrättsliga system vilka, enligt artikel 8.4 i rambeslutet, måste respekteras. För det andra måste man, vid bedömningen av ett brottsoffers begäran om att bevisupptagning utom huvudförhandling ska genomföras, ta hänsyn till att det är nödvändigt att tolka rambeslutet på ett sådant sätt att de grundläggande rättigheterna respekteras. Mot bakgrund av denna nödvändighet måste de nationella myndigheterna i varje enskilt fall försäkra sig om att tillämpningen av ett sådant förfarande inte innebär att det straffrättsliga förfarandet, sett i sin helhet, blir orättvist i den mening som avses i de nämnda bestämmelserna.

39 Även om förundersökningsdomaren i det italienska rättsliga systemet kan ålägga åklagaren att ange gärningsbeskrivningen i ett mål, trots att åklagaren anser att målet ska avskrivas, framstår det som allmänt vedertaget att åklagaren i ett sådant fall, även till den domstol som ska besluta om målets fortsatta handläggning, vid behov

fortfarande kan framställa en begäran om att ett förfarande såsom bevisupptagning utom huvudförhandling ska genomföras.

40 När det gäller förhandlingen vid den behöriga domstolen – om det beslutas att åtal ska väckas mot den misstänkte – skyddas brottsoffret, såsom den italienska regeringen har påpekat, enligt flera bestämmelser i CPP. Däri föreskrivs det bland annat om stängda dörrar och om möjligheten att tillämpa de former som föreskrivs i artikel 398.5 bis CPP, det vill säga precis de former som den nationella domstolen anser ska tillämpas under förundersökningsskedet.

41 Inte heller den omständigheten att åklagarens avslagsbeslut, som måste vara motiverat, inte kan överklagas till domstol föranleder någon annan bedömning än den som gjorts i punkt 36 i denna dom. En sådan omständighet följer nämligen av systemet i vilket rätten att väcka åtal i allmänhet är förbehållen åklagaren.

42 Såsom domstolen har uttalat (se, bland annat, dom i de ovannämnda förenade målen Gueye och Salmerón Sánchez, punkterna 58 och 59) innebär förvisso artikel 3 första stycket och artikel 2.1 i rambeslutet särskilt att brottsoffret kan höras i ett straffrättsligt förfarande och att denna utsaga kan beaktas såsom bevisning. För att säkerställa att brottsoffret verkligen kan delta i det straffrättsliga förfarandet på lämpligt sätt, måste brottsoffrets rätt att yttra sig, utöver möjligheten att objektivt beskriva händelseförloppet, innefatta att brottsoffret ges tillfälle att uttrycka sin uppfattning.

43 Emellertid tillförsäkrar varken bestämmelserna i rambeslutet eller artikel 47 i stadgan (se, när det gäller artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, bland annat, Europadomstolens dom av den 29 mars 2001 i målet Asociación de Víctimas del Terrorismo mot Spanien) brottsoffret någon rätt att få ett

straffrättsligt förfarande inlett mot en tredje part, i syfte att få till stånd en fällande dom mot denne.

44 Mot bakgrund av samtliga ovan anförda överväganden ska de aktuella tolkningsfrågorna besvaras på följande sätt. Artiklarna 2, 3, och 8.4 i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för nationella bestämmelser, såsom bestämmelserna i artiklarna 392.1 bis, 398.5 bis och 394 CPP, vilka, för det första, inte ålägger åklagaren att begära att den domstol vid vilken målet är anhängiggjort ska medge att ett särskilt utsatt brottsoffer hörs och att det sker enligt förfarandet för bevisupptagning utom huvudförhandling under förundersökningsskedet i det straffrättsliga förfarandet och, för det andra, inte ger brottsoffret någon möjlighet att till en domstol överklaga åklagarens beslut att avslå brottsoffrets begäran om att höras och om att det ska ske enligt nämnda förfarande.

Rättegångskostnader

45 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artiklarna 2, 3, och 8.4 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för nationella bestämmelser, såsom bestämmelserna i

artiklarna 392.1 bis, 398.5 bis och 394 i straffprocesslagen, vilka, för det första, inte ålägger åklagaren att begära att den domstol vid vilken målet är anhängiggjort ska medge att ett särskilt utsatt brottsoffer hörs och att det sker enligt förfarandet för bevisupptagning utom huvudförhandling under förundersökningsskedet i det straffrättsliga förfarandet och, för det andra, inte ger brottsoffret någon möjlighet att till en domstol överklaga åklagarens beslut att avslå brottsoffrets begäran om att höras och om att det ska ske enligt nämnda förfarande.

Underskrifter